



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 661/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť J. C. a M. C., zastúpených advokátom Mgr. Milanom Sadloňom, V. Paulínyho - Tótha 30, Senica, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co 22/2013 zo 14. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. C. a M. C. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. septembra 2014 doručená sťažnosť J. C. a M. C. (ďalej len „sťažovatelia“; v pôvodnom konaní v právnom postavení aj „odporcovia“), ktorou namietajú porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) sp. zn. 24 Co 22/2013 zo 14. mája 2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že krajský súd napadnutým rozhodnutím sp. zn. 24 Co 22/2013 zo 14. mája 2014 potvrdil rozsudok Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 C 29/2004-251 z 27. novembra 2012, ktorým okresný súd okrem iného „...učil, že hranicu medzi parc. č... a parc. č... tvorí priamka medzi bodmi 50-60-61-62-63-51 podľa znaleckého posudku... č. 2/2006 zo dňa 09.02.2006 a doplnenia znaleckého posudku zo dňa 08.06.2010 vyznačená v prírode kolíkmi (bod 50 a 51) a farbou na stavbách (bod 60-61-62-63). Odporcom 1 a 2 uložil vypratáť časť parc. č... o celkovej výmere 206 m² vyznačenú v doplnení znaleckého posudku... č. 2/2006 zo dňa 08.06.2010 medzi bodmi 50-60-61-37-39-38-26-24-15-14-50, ako i odstrániť z parc. č... časť garáže vyznačenej bodmi 43-60-61-44-43 do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Návrh v časti o vypratanie parc. č... o celkovej výmere 206 m² vyznačenú v doplnení znaleckého posudku... č. 2/2006 zo dňa 08.06.2010 bodmi 61-62-63-39-37-61 a v časti odstránenia hospodárskej budovy vyznačenej bodmi 37-62-63-39-37 ako i hnojiska a WC zamietol.“.

Sťažovatelia v sťažnosti namietajú, argumentujúc rozsiahlymi skutkovými okolnosťami prípadu a právnou argumentáciou, viaceré pochybenia krajského súdu, z ktorých odvodzujú arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, ktorá podľa ich názoru vedie k porušeniu ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy.

3. S ohľadom na uvedené sa sťažovatelia domáhajú, aby ústavný súd nimi podanej ústavnej sťažnosti vyhovel a vydal takýto nález:

„I. Rozsudkom Krajského súdu Trnava sp. zn. 24Co/22/2013-283 zo dňa 14.5.2014, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Senica sp. zn. 7C/29/2004-251 zo dňa 27.11.2012 základné práva a slobody sťažovateľov vyplývajúcich z čl. 20 ods. 1, 46 ods. 1 a 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky boli porušené.

II. Ústavný súd Rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 24Co/22/2013-283 zo dňa 14.5.2014 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.“

4. Sťažovatelia zároveň v závere ústavnej sťažnosti poznamenávajú, že súbežne s ústavnou sťažnosťou v lehote na podanie dovolania podali 12. augusta 2014 proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu i dovolanie.

II.

5. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

6. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

7. Zo sťažnosti súdu vyplynulo, že sťažovatelia *súbežne s ústavnou sťažnosťou v lehote na podanie dovolania podali proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu 12. augusta 2014 i dovolanie*. Napriek uvedenému si ústavný súd v súčinnosti s okresným

súdom sťažovateľmi tvrdenú skutočnosť overil a zistil, že na okresnom súde bolo dovolanie sťažovateľov proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 24 Co 22/2013 zo 14. mája 2014 osobne podané 14. augusta 2014.

8. Podstatou námietok sťažovateľov je právne posúdenie rozhodnutia krajského súdu najmä z hľadiska rešpektovania základných práv (bod 1), v dôsledku porušenia ktorých sa sťažovatelia domáhajú [ako v konaní pred ústavným súdom, tak aj podaním dovolania Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“)] zrušenia nimi označeného rozsudku krajského súdu sp. zn. 24 Co 22/2013 zo 14. mája 2014.

9. Ak sa za tejto situácie sťažovatelia domáhajú svojich práv jednak na najvyššom súde a zároveň aj na ústavnom súde, musela byť sťažnosť odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie namietajú, bude najprv rozhodovať najvyšší súd.

10. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne I. ÚS 169/09), že v prípade podania opravného prostriedku (odvolanie či dovolanie) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku (v danom prípade o dovolaní). Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 53 a 54 alebo vo veci Soffer proti Česká republika, sťažnosť č. 31419/04 a jeho body 47 a 48) napadnutému opravným prostriedkom (riadnym alebo mimoriadnym).

11. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou, ako aj ďalšími návrhmi sťažovateľov meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2014